

Egy héttel vagyunk húsvét után. Még a feltámadás eseményei köszönnek vissza az evangéliumokból. Márknál nagyon hitetlen mindenki. Hiába találkozott Jézussal Mária Magdolna, és az emmauszi tanítványok, elmondásukra nem hittek, csak amikor személyesen jelent meg a tizenegy apostolnak és már saját szemükkel látták.

Milyen remek emberek vagyunk mi (akik ugye elmékedéseket olvasunk még Húsvét után is!), hogy látatlanban is hisszük, hogy Jézus feltámadt, él., és köztünk van., beszélhetünk vele., segít., része az életünknek...

Na de mi, hogy lehetnénk biztosak abban, hogy feltámadt? Mert az apostolok mondták? Hiszen egymásnak sem hittek! (Az érthető, hogy Mária Magdolnának nem, hiszen belőle hét ördögöt is ki kellett űzni.)

Mi nem láttuk Őt, és nem is beszéltünk olyannal, aki látta.

Találkoztunk olyannal, aki megtapasztalta, megérezte, segítséget, erőt kapott. Hiszünk neki? De ki találkozott olyannal, aki látta az Urat? Sajnos igazán ritkán kapunk odafentről vizuális megerősítést.

Ahhoz, hogy hinni tudjunk, látnunk kell? Hogyan azonosítunk, "hit"-elesítünk enélkül?

Persze-persze, boldogok, akik nem látnak, és mégis hisznek. De milyen boldogok lehetnénk, ha látnánk, ha biztosra mehetnénk! Nem csak érzések, okos gondolatok, sejtések, történetek, hanem valódi találkozás! ...egy kimondatlan, merész álom...

Jézus megrója tanítványait a keményszívűségük és hitetlenségük miatt, mégis a következő mondata ez: "menjetez és hirdessétez az evangéliumot minden teremtménynek". Tehát kételkedő tanítványokat küldött, megtéríteni a világot. Talán a bizonyosság, bizonyítottság túl van értékelve. Talán nem kell várnunk a kételkedésmentes, tökéletes bizonyosságra, talán belefér egy kis hitetlenség, bizonytalanság, csak tegyünk a dolgunkat, ... mintha hinnénk.

Még egy gondolat: több fordítás is teremtményt említ, nem embert. Vajon Isten örömhírének továbbadása a teremtett világ felé, milyen plusz feladatot ró ráánk?

Bitterné Gyöngyi, Mór